

Dyreskuet i Malmö 1881.

Af Husdyrbrugskonsulent P. Jessen.

Det var et rigt og omfattende Skue af Dyr, som var forbundet med det 15de almindelige svenske Landbrugsmøde i Malmö. I Antal af Numre var det omtrent dobbelt saa stort som Dyrskuerne ved de danske Landmandsforsamlinger, og det var tilmed de to vigtigste Grupper, nemlig Hornkvæget og Hestene, som dette store Tal skyldtes. Der var saaledes anmeldt fra Sverige 733 Numre af Hornkvæg og 340 Numre af Heste (t. Ex. imod 362 Stkr. Hornkvæg og 122 Heste ved Dyrskuet i Svendborg 1878). Dyrene vare opstillede i godt indrettede store Træsture, hvoraf hvert enkelt havde Udseende som en anselig Ladebygning, saa „Skuet“ frembød i ydre Henseende al den Soliditet og Storstilethed, som man paa Forhaand ogsaa ventede at finde hinsides Sundet. Men ogsaa i „indre“ Henseende, hvad de fremstillede Dyr angik, var det i mange Retninger et fremragende og lærerigt Skue. Jeg skal i Korthed omtale Hovedgrupperne og begynde med den talrigste og anseeligste deraf, nemlig Hornkvæget.

Hornkvæget var delt i Mælkekvæg, Rjodkvæg og fedt Kvæg. Mælkekvæget var atter delt i 5 Underafdelinger nemlig 1) Svensk Race, 2) Marskracer (hollandsk, oldenburgsk, østfrisisk, Breitenborg, Tønder m. fl.), 3) Korthornsrace, 4)

Ayrshirrace og 5) Øvrige udenlandste Racers, hvilken sidste Afdeling hovedsagelig bestod af Anglerkvæg.

Afdelingen for „Svensk Race“ var temmelig omfattende, idet den bestod af omtrent 280 Dyr. Men for en Fremmed syntes det næsten at være Ironi, at denne Afdeling kaldtes „svensk Race“, thi vel vare vistnok de fleste Dyr fødte i Sverige, men forøvrigt bestod de for en stor Del af de mest forskjellige Blandinger og Krydsninger, indbyrdes frembydende de størst mulige Modsætninger med Hensyn til Størrelse og Lød, Form og Præg, Udviklingsretning og Ydeevne. Og dog er der som bekendt i Sverige en Del Herregaardsstammer, som have været holdte nogenlunde eller helt rene i saa lang Tid, at de nok kunne fortjene Navnet af „Race“, men som vel ogsaa er det eneste, der kan kaldes „svensk“, da Landracer næppe findes mere. Man forstaaer derfor ikke ganske, hvorfor Kvæget fra disse renere Stammer, det egentlige „Herregaardskvæg“, var stillet sammen med den yderlig brogede Blanding af østfrieske, Ayrshire= Angler= Korthorns= og Lønderblandinger. Enten maa man i Sverige holde meget strengt paa Racerenheden, saa at Dyr med selv den ubetydeligste Brøddel af fremmed Blod ikke tør stilles jævnfides med de virkelig rene Racers i en selvstændig Klasse, eller ogsaa maa man ingen Vægt lægge paa at faa de nu temmelig gamle og i Reglen godt funderede Herregaardsstammer særlig fremhævede ved Dyrestuerne, hvorved der synes at maatte blive givet Avlen nogle mere faste og paalidelige Forbilleder at arbejde efter end ved de mange Blandingsdyr. Dette er jo imidlertid kun en Betragtning foretaget efter danske Begreber, idet baade Dommere og Tilstuer hos os vist vilde føle sig lidt ilde ved at blive stillede over for en sliq broget Blanding af Dyr, og det skal indrømmes, at det maaske vilde være forbundet med nogen Vanstokkelighed at faa en antagelig Samling af mere ventrukne Dyr udsøndrede af den saakaldte „svenske Race“.

Der fandtes i denne Afdeling mange fortrinlige Dyr, navnlig Køer. Blandt Tyrene var der dog kun saa, der ved

deres mere harmoniske Bygning bleve i Stand til at fjerne den stærke Tvivl om deres Brugbarhed til Avlsdyr, som deres usikre Herkomst nødvendig maatte fremkalde. Det er jo ogsaa ikke mindst hos Handdyrene, at Følgerne af Blandingen træde stærkt frem. Første Præmie blev givet til en god 4^{1/2} aarig Tyr af „blandet Ayrshirerace“, hos hvilken dog formentlig Ayrshireblodet var ganske det overvejende. Anden Præmie gaves derimod til en 3-Aring med en temmelig grov og tyk Hud og hvortil Faderen var af østfrisiske og Moderen af Northorns-Race o. s. v. — Som sagt var der mange fortrinlige Køer i denne Afdeling. Saaledes havde Ritmester Liedberg, Ericssdal, udstillet en Samling af udprægede Malkere nærmest af Yorkshirerethypen, hvilke vare temmelig ensartede i Bygning og Præg og af bethdelig Størrelse. Denne Samling fik 2den Præmie. Fra Børringe Kloster, (Greve Beck-Friis), som fik 3die Præmie, fra Kobergs Ejendom, fra Ingelstadsgaard (Hofmeister) og fra Dusbyholm (v. Seth) var der fremstillet gode Prøver paa rød svenst „Herregaardsrace“. De tre førstnævnte Samlinger vare svære, rummelige Køer, der ofte kunde være vel kjødsfulde, men som dog gennemgaaende vare gode Malkere og hver for sig ret ensartede; Samlingen fra Dusbyholm var derimod finere og af et mere tørt Malkepræg. Første Præmie i denne Afdeling gaves til en Samling af 11 Køer fra Løberødsgaard (E. Ch. Foissac) af „blandet Ayrshirerace“. Der fandtes her imellem 4 à 5 Køer med gode Malkeorganer; noget særlig fremragende i sidstnævnte Henseende var der dog næppe at paavise, men det smukke rødbrogede Lød og de trinde, sluttede og tiltalende Former dækkede vel meget over Manglerne i Retning af Malkeevne. Forøvrigt stod denne Samling efter Størrelsen, Formen og Præget meget nær ved Ayrshireracen, og det var vel ogsaa kun en ringere Levning af „svenst“ Blod, der havde ført den ind i denne Afdeling.

I Afdelingen for *Marskracer*, der ligeledes talte omtrent 280 Numre, var det hollandske og østfrisiske Kvæg aldeles overvejende. Det var et velgjørende Syn, der her mødte Tilskueren,

og særlig velgjørende blev det, efter at man i foregaaende Afdeling havde trættet Djet med den Umulighed at skulle „sammenligne uensartede Størrelser“. Det var den brede, rummelige, men ofte lidt knoflede hollandske Ko, med det fine Hoved, de fine Horn og klare Djne, den kraftige, men i Reglen bløde og løse Hud og fremfor alt det stærkt udviklede, rummelige Yver, — saaledes som den træffes i sin Hjemstavn — der gjennemgaaende var fremstillet i denne Afdeling. Man fik høje Tanker om det svenske og særlig det skaanske Agerbrug ved at se en saa glimrende Samling af en af Europas mest fordringsfulde Kvægracer. Thi det var kjendeligt nok, at Racen befandt sig vel i de Hænder, den var kommen i. Og dette vil ikke alene sige, at der bydes Dyrene en tilstrækkelig Ernæring, hvilket i og for sig kan være vanskeligt nok om Sommeren og i Reglen nødvendiggjør Sommerstaldfodring, men ved Siden heraf kræver det hollandske Kvæg til sit Velbefindende en meget omhyggelig Pleje i alle andre Retninger og ikke mindst en fortrinlig Hudpleje: det er som sammenvojet med den strupuløse hollandske Renlighed; og den velplejede Hud kræver igjen megen Hensyntagen overfor de bratte Temperaturvekslinger. I disse Retninger hævdede det svenske Kvægbrug sit gamle Ry i denne som ogsaa i de andre Afdelinger. Den store Mængde østfrisiske Dyr og de noget færre egentlig hollandske, som fandtes paa Skuet, lader dog formode, at „Hollændernes“ Forbringinger til Plejen maaste kan gaa vel vidt selv efter svenske Forhold. „Østfriserne“ maa vel i Reglen betragtes som lidt mere grove og haardsføre, skjøndt der ofte ikke er nogen større ydre Forskjel at paavise mellem de enkelte Dyr, navnlig for Køernes Bedkommende. Dog syntes de fremstillede ældre Tyre, hvoraf de fleste vare østfrisiske i første eller andet Led, at være noget grovere, tættere og mere kjødrige end almindeligt hos hollandske Tyre. For Samlinger fik Warholm & Skytte Trolleberg, 1ste Præmie, Røckum Vultosta og Skånsta Sockerfabriksaktiebolaget, Sæbholms, hver 2den Præmie. Fra Malmø Sockerfabriksaktiebolaget, fra Barsebäck (Greve W.

Hamilton), fra Torup (Godsejer Coyet), fra E. Holm, Bjerby, m. fl. var der fremstillet fortrinlige Samlinger af stærke Malkere. Ligeledes vare de mange betydelige Samlinger af Kvier gennemgaaende meget smukke.

Korthornsracen var kun repræsenteret i et Antal af 36 Dyr, hvoraf kun nogle ganske faa Stykker svarede nogenlunde til Navnet i almindelig Forstand. Det overvejende Fler-tal var holdt for Malkningens Skyld og havde derfor i større eller mindre Grad antaget Mallepræg. At dømme efter det ringe Antal i denne i Forhold til de andre Afdelinger, maa Korthornet altsaa ikke længere spille nogen betydelig Rolle i Sve-rige hverken som egentlige Kjøddyr eller som den ofte lovpri-ste Mellemform. Som egentligt Kjødsvæg kan det selvfølgelig kun blive holdt i smaa og ganske faa Besætninger, og Korthorns-mellemformen er saa usikker og vanskelig at holde, at den enten gaaer over til at blive en ren Mælkeform, eller den fortrænges af de egentlige Malkeacer. Skuet i Malmø gav et temme-lig tydeligt Vidnesbyrd om, at særlig de staaenst Landmænd i Stedet for Korthornet afgjort foretrække det mere udprægede, egentlige Mallekvæg.

Fra Alnarps Landbrugsinstitut var der udstillet smukke Mønsterdyr baade af hollandsk og Korthorns-Race.

Af Ayrshirerace var der udstillet ialt 86 Numre, foruden at der i Afdelingen for svensk Race fandtes mange Dyr, der stode meget nær op til den rene Race. Af 28 ældre og yngre Tyre og af 22 Køer i denne Afdeling stammede 11 Tyre og 12 Køer fra Skarhults (Jacobæus) og Tofta-holms (Holst) Besætninger. De to nævnte Besætninger frem-byde en noget forskjellig Udviklingsretning, idet Skarhult Kvæget er finere i Bygning med højt udviklede Mallepræg, medens Toftaholms er noget sværere og grovere med temme-lig svær Hud og i det mindste paa Skuet ikke viste en saa ensartet Udvikling af Malkeevne. De mere anseelige Former hos Kvæget fra Toftaholm kunde derfor formentlig ikke op-veje den gennemgaaende større Harmoni imellem Form og

Præg, som fandtes hos Kvæget fra Starhult. Samlingen fra Starhult tilkjendtes 1ste Præmie samt Mødets Hæderspris for den bedste Dyr paa hele Udstillingen.

Ayrshirekvæget var i det Hele smukt og ret ensartet. Enkelte Køer viste en temmelig fremragende Mælkeevne, men ved Siden heraf traf man dog ogsaa Rjødudviklingen vel stærk, og gjennemgaaende fik man det Indtryk, at Racen endnu ikke staaer blandt de aller fremmeligste med Hensyn til Mælkehævelse.

Afdelingen for øvrige udenlandske Racer var kun lille (37 Dyr) og bestod hovedsagelig af Anglerkvæg. Der fandtes enkelte smukke Dyr her imellem, men noget egentlig fremragende var der næppe at paavise, og det var gjennemgaaende den finere Anglerform, man havde for sig.

Endelig fandtes en ret anseelig Udstilling af fedet Kvæg, blandt hvilket navnlig nogle meget svære svenske Trækstude, der vare overordentlig godt fedede, tiltrak sig Opmærksomheden. Der var herved leveret gode Beviser for de svenske Studes Skikkethed til at blive bundfede; et andet Spørgsmaal bliver det, hvorledes en saadan Bundfedning af ældre Trækdyr svarer Regning. —

En Vandring gennem Kvægskuet i Malmø gav vel mangen dansk Besøgende det Indtryk, dels at de svenske Landmænd ere bleve saa stærkt indtagne i de fremmede Racer, at Landets eget oprindelige Kvæg derved er blevet forsømt, og dels at man i Sverige ikke holder Renavlens Fane saa højt som hos os. Og da der mere overfladig seet vel til en vis Grad kan være noget rigtigt i en saadan Dom, vilde den i det Hele fortrinlige og i flere Retninger ligefrem glimrende Kvægudstilling maaske endog kunne affatte som Resultat: enten, at Indførelse og Naturalisering af fremmede Racer, tilligemed en omfattende Krydsning dermed, i Grunden er den slagne Vej til Kvægbrugets Udvikling, eller, at det svenske Kvægbrug egentlig er i Bund og Grund forfejlet. Men man vilde dog gjøre sig skyldig i en meget stor Ensidighed, hvis man blev staaende ved den ene eller den anden af disse Opfattelser. Vel maa det siges,

at man i Sverige særlig har Opmærksomheden henvendt paa fremmede Racer. Det var jo det hollandske Kvæg, Ayrshirekvæget, Anglerkvæget, Korthornet o. s. v., man fandt i Malmö, og hvorimod der vistnok ikke fandtes et eneste Dyr af virkelig indenlandsk Afstamning. Det stedlige Kvæg er, i de ledende Avlsbrug i det mindste, alt for længe siden fuldstændig fortrængt af det fremmede. — Men lad os ved Betragtningen heraf huse paa, hvorledes det egentlig er gaaet med det stedlige Kvæg t. Ex. paa de danske Øer. Paa Fyen er det blevet fortrængt af Nordflesvigere og Anglere, og paa Sjælland gjælder omtrent det samme, kun at Thyderne tillige ere komne til, og at Anglerne her have været mere overvejende, og endelig ere de sydlige Øer saa godt som udelukkende blevne eller ville blive befolkede af Anglere. Paa Bornes Ørskuer møder der ikke, og har vel aldrig mødt, en eneste Ko af den oprindelige Race, af „Landracen“, ja denne er bleven saa grundig udryddet, at man ikke en Gang rigtig veed, hvorledes den har seet ud. At man i Sverige har gjort det samme, kunne vi Danske derfor billigvis ikke finde noget nedsettende i. Det skulde da i hvert Fald bevises, at vi havde havt mere Grund til at udrydde vor Landrace end Svenskerne deres, medens der dog ikke er nogen Sandsynlighed herfor; snarere turde man maasse antage det modsatte. Sagen er imidlertid den, at man maa være saa billig at forudsætte, at Landracerne i begge Lande have været saa forsømte paa den Tid, da Agerbruget allerede var forholdsvis fremskredet, eller i det mindste da Fremskridtets Bane lod sig øjne af de mere Fremshynte, at Racerne ikke have været i Stand til at følge med i Udviklingen. I det Tilfælde kan en Indførelse af fremmede Racer lade sig forsvare. Og man har da i Sverige som hos os vendt sig andetsteds hen for at skaffe bedre Kvæg. Til Held for os kunde vi tage dette indenfor Landets egne Grænser, og derfra hente en Kvægrace, der stod vor egen temmelig nær, medens Svenskerne maatte søge til Udlandet. Og hvis vi for Thylands Bedkommenne vilde rose os af, at vi dér have beholdt den

stedlige Race, saa er derved at bemærke, dels at den jydsk Race har været saa livskraftig, at den har kunnet følge Agerbrugets Udvikling, hvorfor det vilde været meningsløst at vrage den for at kjøbe i dyre Domme i Udlandet, og dels at man ikke desto mindre i Sylland, oftest endog hvor man havde det bedste Kvæg, har krydset maaste endnu mere planløst og mindre dygtig, end det tør siges, man har gjort i de ledende svenske Avlsbrug.

Hvad Renavlen i Sverige og Danmark angaaer, da maa det indrømmes, at vi for Malkekvægets Bedkommende have været saa heldige væsentlig kun at have én fortrinlig „fremmed“ Race, Anglerkvæget, til vor Raadighed, medens Svenskerne ved at maatte søge til Udlandet have været mere udsatte for at saa flere forskjellige Racer indførte og — sammenblandede. Dog tør det maaste nok ogsaa siges, at vi tillige have haft det Held, at Renavlens Princip er bleven holdt bestemt og klarere frem hos os, end Tilfældet har været i Sverige. Forsørigt er det naturligt, at der ogsaa maa være nogen Forskjel med Hensyn til de Beje, som Udviklingen har fulgt i Sverige og Danmark, og Maaden hvorpaa denne er foregaaet. For det første har Indførelsen af flere forskjellige af Europas bedste Racer nødvendig maattet fremkalde en større Omvæltning i den svenske Kvægavl, end Tilfældet kunde blive hos os ved Indførelsen af Anglerkvæg. Og dernæst er Udviklingen i Sverige i det Hele foregaaet mere stødvis end hos os, vel nærmest som en Følge af Nationalkaraktererne, men for Kvægbrugets Bedkommende staaer dette dog ogsaa i Sammenhæng med den Maade, hvorpaa Forbedringen skete, idet Svenskerne maatte ty til den besværlige Indførsel fra Udlandet, medens vi kunde lade os Forbedringsmaterialet mere rolig tilflyde fra vore egne Landsdele. Der frembragtes i det Hele derved en langt større Forstyrrelse i Kvægbruget i Sverige, og der maatte gaa lang Tid, inden den forstyrrede Ligevægt kunde vende tilbage, inden de fremmede Racer bleve rigtig kjendte samt passede ind i og smeltede sammen med

det svenske Agerbrug. Og i denne Overgangstid kunde der heller næppe blive rigtig Tanke for Renavlens. Det synes imidlertid, som om det skaanste Kvægbrug i det mindste er godt paa Veje til at komme ind i en roligere Gænge, den dyre Forsøgs- og Læretid maa jo ogsaa en Gang være forbi og Indtægtsperioden begynde. Man synes at være stærkt paa Veje til at konsolidere Kvægstammerne, ja man er vel paa flere Punkter i denne Henseende endog allerede kommen et Stykke forud for mange Besætninger hos os. Man har i Sverige allerede i længere Tid arbejdet med stor Dydighed og Udholdenhed for at danne rene Stammer, og paa selve Malmøstuet var det, til Trods for Krydsningsprodukterne, i Virkeligheden ogsaa nærmest kun de Besætninger, der i længere Tid have været holdte og planmæssig ledede med et bestemt Formaal for Dje, som havde noget at opvise, og som ogsaa gennemgaaende toge Præmierne. Og i Sverige som i Danmark har det ad Erfaringens Vej stadfæstet sig, hvad Skuet i Malmø ogsaa godt nok vidnede om, at Kvægbruget kun lader sig bringe frem til og kun varig kan indtage et højere Udviklingsstrin ad Renavlens Vej. —

Udstillingen af Heste var som nævnt meget betydelig (omtrent 340 Numre). Men det Billede, som Skuet i Malmø gav af den svenske Hesteavl, var væsentlig forskjelligt fra, hvad man er vant til at se paa vore Skuer. Dyrskuerne hos os, og forøvrigt ogsaa Dyrskuerne i England, vise tydelig nok, at Landhesten danner Grundlaget for den langt overvejende Del af Landets Hesteavl og er den Hest, hvorom Hovedinteressen samler sig. Skuet i Malmø kan derimod i Korthed karakteriseres ved, at der fuldstændig fattedes en national Race af Landbrugsheste. At man i Sverige betragter Landhesteavlens noget anderledes end hos os, fandt ogsaa sit Udtryk i Hestens Gruppering paa Skuet eller i Kataloget. Det engelske Fuldblod var nemlig stillet i Spidsen, derefter fulgte en Gruppe for dels sværere og dels lettere Ride- og Vognheste, derefter en Gruppe for Ponier og endelig en Gruppe for sværere og

en for mindre Trækheste. Denne Inddeling maatte efter Bestaffenheden af de tilstede værende Dyr ogsaa kaldes meget følgerigtig. Med Undtagelse af Fuldblodet (og Ponier) kunde der inden for de andre Grupper ikke i mindste Maade være Tale om et fælles Racepræg, som kunde knytte de fremstillede Heste sammen. Man mødte her en højt broget og næsten overvældende Mangfoldighed af indbyrdes forskellige Former: Clydesdaler og Anglonormanner, Ardenner og Hannoveraner, Percheron'er og Nordbagger, Zyder og Frederiksborger samt alle mulige Blandinger forøvrigt stode mellem hinanden. Der kunde næppe bydes en Dyrskue-Besøgende et sværere Arbejde end det at skulle gennemgaa og danne sig en Oversigt over en Udstilling som denne.

For Enhver, der ikke forud var kjendt med Hesteavlen i Sverige, maatte det fuldstændige Savn af en national Trærace samt Tilstedeværelsen af de mange Krydsninger selvfølgelig være meget paafaldende at træffe i et Land, der, som det sydlige Sverige, er væsentlig et agerdyrkende Sletteland og har saa megen Lighed med de danske Der. De fleste danske Besøgende have vel heller ikke rigtig kunnet forlige sig med det, de saa i nævnte Henseende. Den svenske Hesteavl bæres imidlertid af visse Forudsætninger og Faktorer, der ere en Del forskellige fra, hvad der i den Retning har gjort sig gjældende hos os, og som man maa have for Øje for at kunne forstaa og bedømme den rigtig. For det første maa det erindres, at den oprindelige Landhest i det sydlige Sverige, den „staanske Hest“, var ikke nogen egentlig Trækhest og egnede sig ikke til det svære Trækarbejde. Dens ringe Størrelse, dens krogede Hals, faste Bov og lette Hals passede til en tidligere Tids lettere Landbrugsarbejde samt til Kjørsel. Men denne Blygning kom selvfølgelig snart i en bestemt og tilmed uovervindelig Modstrid med det fremadstridende Agerbrugs Fordring til Jordens dybere Behandling. Den lille staanske Hest var ikke i Stand til at følge med i Udviklingen, og nogen gradvis Omdannelse af den fandt i det store og hele

ikke Sted. Den maatte derfor efterhaanden vige Pladsen for mere passende Trækdyr og blev afløst dels af Trækstude dels af sværere Trækheste, men — Landet mistede derved sin nationale Hesterace. Deri ligger en af Hovedaarsagerne til den Retning, som Avlen slog ind paa. Under Savnet af en passende indfødt Race maatte man søge til Udlandet, og en omfattende Krydsning blev en letforstaaelig Følge heraf.

Til Grund for den svenske Hesteavl ligger der endnu en anden Faktor, som under de nævnte Forhold maatte faa en overvejende Indflydelse paa Avlen. Det er nemlig den svenske Adels- og Godsejerstands store Interesse for Hesteavlen, dens Tilbøjelighed til at holde Luxusheste samt dens større Evne til at betale disse med passende Priser. Herved er der stabt et Marked for Luxusheste — Krydsninger — inden for Landets Grænser, som nødvendig har maattet øve en meget stor Indflydelse paa Avlen. Imidlertid sees det dog, at denne Krydsningsavl ikke har kunnet tilfredsstille Agerbrugets For- dringer. Trangen til sværere Trækheste med en for Træk- bruget afpasset Bygning vendte Opmærksomheden mod Ud- landets Træktraccer, og der er efterhaanden blevet indført en hel Række heraf. Fra Norge indføres stadig Heste i stort Antal især til Væstergötland; fra Sylland og Øerne har man ligeledes indført en Del, men det er dog navnlig Udlandets berømte Træktraccer, der gjennemgaaende ere blevne foretrukne. At man i saa høj Grad er gaaet Sylland forbi, har forskjellige Grunde, men en af dem turde være den, at den jydsk Hest var for slap og blød og blev for tidlig oplidt. I det mindste er dette sidste en Klage imod den, som man hyppig træffer hos svenske Landmænd. Det maatte forøvrigt ogsaa være van- steligt nok at tilfredsstille vore Naboers Fordringer i saa Henseende. Thi den „staanske Hest“ udmærkede sig netop ved en høj Grad af Sejghed og Udholdenhed, og det er ogsaa en Selvfølge, at Krydsninger ofte maatte besidde disse samme værdifulde Egenstaber. Man synes først at have vendt sig mod den middelstore Clydesdalehest, og der var en Del Kryds-

ningsaffom, især Hopper, heraf paa Skuet, men kun enkelte Hingste af rent Blod. Men det synes ogsaa, at man senere har forladt denne Race; den har rimeligvis været for svær i Forhold til de svenske Hopper, og det var unægtelig ogsaa et temmelig voveligt Spring at begynde en Krydsning med en af Englands sværeste Træracen. Maaſte har den tillige faldet vel svag i Venene. Man har derefter søgt til Nordfrankrigs mere seje Racer, og navnlig har Ardennerhesten spillet en fremragende Rolle i den senere Tid, ligesom denne ogsaa var talrig repræsenteret paa Skuet, dels ren, dels blandet med svenske Hopper. Bercheronhesten har ligeledes været anvendt, men der fandtes kun nogle Krydsninger derefter og kun faa Helblodsdyr. I Forhold til Bercheronhesten er Hesten fra Ardennerne noget mindre og er tillige en mere fylbig, undersøfætfig og udpræget Slæbeform; efter svenske Forhold at dømme, maatte der være ret gode Grunde for at foretrække den sidste fremfor den første, og uden at ville prøve paa at dømme de mange forskjellige Blandinger imellem, tiltalte Ardenner-Krydsningerne, som Landbrugsheste betragtede, os ogsaa mere end Blandingsaffommet af Bercheronracen.

Det er altsaa Savnet af en national Trærace, fremkommet ved den skaanske Hests Ustikkethed til at tjene det fremadskridende Agerbrug samt den større Tilbøjelighed i Sverige i og for sig til at befatte sig med Luxusavl, der har fremkaldt den nuværende Tilstand i Sveriges Hesteavl. Men betragter man nærmere de ovenberørte Bevægelser paa Hesteavlens Omraade i Sverige, det Billede af en usikker og famlende Søgen efter at tilvejebringe en Hest, der kan fylde den tomme Plads i Landbrugets Tjeneste, og Forædlingsavlens Magtesløshed i saa Henseende, samt den stadig nødvendige kostbare Indførsel fra Udlandet, og vender man dernæst Blikket hjemad, saa maa man prise navnlig Jyllands Lykke, at det har beholdt sin egen efter Landets Forhold saa godt afpassede Race. Og naar man seer f. Ex. for Sjællands Bedkommende, hvor hderst langsomt det gaaer med at arbejde

sig frem til noget virkelig stabilt i Hesteavlen fra den dog forholdsvis begrænsede Krydsning, der her har fundet Sted, saa skjønnes det, hvad det vil koste af Tid og Anstrengelse for Sverige at naa frem til at faa fast Bund under Fødderne, til at have noget, som det kan kalde sit eget — om det nogenfinde naaes.

Der skal ikke her gjøres et Forsøg paa at sammenligne de mange forskjellige Blandinger med hinanden for deraf at ville udlede almene Resultater med Hensyn til, om den ene Blanding er mere at foretrække eller ikke at foretrække fremfor den anden. Der var gjort et Forsøg i saa Henseende paa Skuet ved, at der var udsat 2 Præmier for de bedste Samlinger af Krydsninger faldne efter den samme Hingst af en sværere Trærace, men Resultatet heraf var vanskeligt at følge, paa Grund af at de vedkommende Heste stode spredte over flere forskellige Grupper. En saadan Sammenstilling og Bedømmelse er desuden af temmelig ringe Interesse for danske Forhold, og det maa tilstaaes, at jeg nærer nogen Tvivl om Betydningen af de Dplysninger, som jeg i saa Henseende var i Stand til at indsamle paa dette enkelte Dyrskue, hvor kun det bedste fandtes fremstillet, og hvor Krydsningsavlens egentlige Skyggesider selvfølgelig vare nogenlunde holdte borte. Hvad Avlen af Luxusheste i sin Helhed angaaer, saa synes den at staa højt i Sverige, og man kan der med Hensyn til Opdræt og Pleje godt staa Maal med det bedste i den Retning i Udlandet. Det engelske Fuldblod, som nu maa siges at være Bæreren af Luxusavlens, var gennemgaaende smukt repræsenteret. Særlig maa her udhæves Hingsten Lemnos og Hopperne Bellezza og Leucosia, alle tilh. Svensk-Dansk Stutterifelskab, som noget særdeles fortrinligt. Lemnos's smukke, kraftige Bygning og rene Ben er meget lovende for dens fremtidige Rolle som Besteler.
